

Πέτυχε η δοσολογία της απόγνωσης και του γέλιου

ΤΙΣ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΑΚΕΣ επιλογές του ΘΟΚ συνήθως δεν είναι δύσκολο να τις «ετυμολογήσει» κανείς. Σε κάποιες (σπάνιες και πιθανόν δεοντολογικά πιο σωστές ή πιο γόνιμες) περιπτώσεις γίνονται δεκτές οι προτάσεις των σκηνοθετών με τους οποίους αποφασίζει να συνεργαστεί ο κρατικός θίασος. Κάποιες άλλες επιλογές είναι εμπνευσμένες από αθηναϊκές παραγωγές των τελευταίων χρόνων. Υπάρχουν φορές που μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τα παλιά όνειρά ή τις σταθερές αισθητικές προτιμήσεις εκείνων που τώρα έχουν τη δυνατότητα/τη δύναμη να τα πραγματοποιήσουν. Ποιος καλός άνεμος έφερε στην Πειραματική Σκηνή το έργο του Χανόχ Λεβίν; Δεν ρώτησα, απλώς χάρηκα. Το «Καρδιά μου, εσύ!» ανέβηκε στο Τελ-Αβίβ μόλις το 2007 και δεν διέγραψε, όπως εξάλλου και τα περισσότερα από τα θεατρικά του Λεβίν, λαμπρή πορεία στις ευρωπαϊκές σκηνές πριν να φτάσει σε μας. Χάρηκα ιδιαίτερα ότι τα κίνητρα και τα κριτήρια επιλογής του φαίνεται να είναι καθαρά καλλιτεχνικά. Και το γεγονός ότι αυτή η πρεμιέρα αυτής της παραγωγής συνέπεσε με την Ημέρα του Θεάτρου, ήταν και αυτό ευχάριστο. Πολύ ωραίο κείμενο. Έξυπνο. Πολύ εβραϊκό και συνάμα λογοτεχνικά κοσμοπολίτικο, με αναγνωρίσιμες παρ' ότι υπόγειες επιρροές. Και Μπέκετ (η ψευδαίσθηση, η άγονη αναμονή) και Πίντερ (η φαινομενικά αόριστη γλώσσα που οδηγεί στην απόλυτη ακρίβεια νοήματος) και Ναμπόκοβ (ο μαζοχιστικός έρωτας του Λάμκα προς τη Λαλαλά-Λολίτα), και Σολόμ Αλέιχεμ (διάχυτο, αλλά ανάμιχτο με την θλίψη χιούμορ, ανελέητος αυτοσαρκασμός) και Ζαΐξερ ακόμα (To be or not to be? Να καίγεται κανείς στις φλόγες του άγονου έρωτα, όπως ο καμμένος Λάμκα, ή να ζει «έτσι-κι έτσι»;) Ο Θεόδωρος Νικολαΐδης, τον οποίο εκτιμώ εδώ και 9 χρόνια για την ταινία του Kalapush, άκουσε το κείμενο προσεκτικά και ανέβασε στη σκηνή τα όσα άκουσε. Κατ' εμένα, πολύ σωστή σκηνοθετική μέθοδος, ίσως και μέθοδος-πασπαρτού, ως θεατής συστήνω! Δεν μπορούσε να μιμηθεί, δεν μπορούσε να μπει σε πολεμική με προσεγγίσεις και ερμηνείες άλλων σκηνοθετών, απλούστατα επειδή δεν είχε δει άλλες παραστάσεις του θεάτρου του Λεβίν. Και η παράστασή του πέτυχε. Πέτυχε η δοσολογία της απόγνωσης και του γέλιου. Πέτυχε ο συνδυασμός του μπεκετικου σκηνικού και των πληθωρικών κοστουμιών. Ο Δημήτρης Ταλιώτης δημιουργεί ένα σκληρό περιβάλλον. Η σιδερένια πόρτα συμβολίζει την χωρίς ελπίδα αναμονή, τον αποκλεισμό από τα ποθούμενα. Ταυτόχρονα λειτουργικά συμβάλλει στη γρήγορη εναλλαγή των τριών κύριων χωρών δράσης. Η Σόσε Εσκιτζιάν φτιάχνει τα κοστούμια της από την πολυλογία και το χιούμορ του Λεβίν. Η Λαλαλάλα πρωτοεμφανίζεται φανταστική, σαν

οπτασία του Λάμκα, και μετά σβήνει ενδυματολογικά, ωσάν να ενσωματώνεται στη σιδερένια πραγματικότητα.

Η μουσική του Λουκά Ερωτοκρίτου είναι συναισθηματικά συντονισμένη με την ατμόσφαιρα που δημιούργησε ο σκηνοθέτης. Η Λέα Μαλένη παίζει στο ενδιάμεσο της πραγματικότητας και της αυταπάτης του ερωτευμένου μαζί της ήρωα του έργου, το κωμικό, σχεδόν κλοουνίστικο, παιχνίδι με τους πολύχρωμους συνοδούς της (Νεκτάριος Θεοδώρου, Πάνος Μακρής, Διομήδης Κουφτερός)

εναλλάσσεται με τη μικρή τραγικότητα της ηρώιδας της στο σιδερένιο, ανελέητο κόσμο.

Η κωμικότητα του εναλλακτικού ως προς την επιλογή ζωής ζευγαριού, του Ψόνιακ και της Έτσι-κι-

Έτσι, (Γιώργος Μουαΐμης και Αννίτα Σαντοριναίου) είναι μόνο ένα, έστω και κυρίαρχο, από τα συνθετικά των δύο ρόλων, το άλλο είναι η έντονη αίσθηση αδιεξόδου, αποτελμάτωσης, απελπισίας. Η Αννίτα Σαντοριναίου σε λιγότερο σκηνικό χρόνο και ο Γιώργος Μουαΐμης σε περισσότερο αποδίδουν αυτή τη σύνθεση ισορροπημένα, με σωστή δοσολογία κωμικών και δραματικών υποκριτικών τρόπων.

Ο Γιώργος Μουαΐμης συμμετέχει και στο κύριο υποκριτικό ντουέτο της παράστασης, εκείνο με τον Σταύρο Λούρα. Η Ημέρα του Θεάτρου συνοδεύεται από μήνυμα κάποιας αναγνωρισμένης προσώπικότητας από το θεατρικό χώρο. Ο Σταύρος Λούρας έστειλε μέσα από την καταπληκτική δουλειά του στην παράσταση «Καρδιά μου, εσύ!» το δικό του μήνυμα. Για το εξαντλητικό δόσιμο του υποκριτή στο ρόλο του, για το τακτικό άδειασμα εαυτού σε δημόσια θέα, για τις ανασφάλειες που αποτελούν το μόνιμο εφιάλτη του κάθε ηθοποιού, για το ένστικτο που οδηγεί τον ηθοποιό ακόμα και μέσα από τους άγνωστους, πρωτόγνωρους λογοτεχνικούς και πολιτισμικούς χώρους. Το μήνυμα ελήφθη.

«Καρδιά μου, εσύ!» του Χανόχ Λεβίν από το ΘΟΚ. Μετάφραση: Ιακώβ Σιμπή. Σκηνοθέτης: Θεόδωρος Νικολαΐδης. Σκηνικά: Κωνσταντίνος Ταλιώτης. Κοστούμια: Σόσε Εσκιτζιάν. Μουσική/Τραγούδια/Διασκευή τραγουδιών: Λουκάς Ερωτοκρίτου. Σχεδιασμός Φωτισμών: Γιώργος Λαζόγλου. Παίζουν: Σταύρος Λούρας, Λέα Μαλένη, Γιώργος Μουαΐμης, Αννίτα Σαντοριναίου, Πάνος Μακρής, Νεκτάριος Θεοδώρου, Διομήδης Κουφτερός